

rede, og de Udtryk, han brugte, vare af den Beskaffenhed, at man ganske vist kunde aldeles undlade at svare derpaa. Det vil dog ikke være heldigt, om Tonen fra Rømersgade skal være den, der skal gøres gældende her under Forhandlingerne. Der maa man jo have en vis større Frihed og indrette sig efter sit Publikum, men det er uheldigt, at den Slags voldsomme Udtryk skulde blive det parlamentariske Sprog her. Jeg vil blot til det ærede Medlem bemærke, at der er en mærkværdig Naivitet i Socialdemokraternes Opfattelse af Kampen imod andre Samfundsklasser, en ganske forbausende Naivitet hos Folk, der ellers ere saa praktisk anlagte og have saa mange praktiske eller udelukkende praktiske Formaal som de. Saa snart andre gøre, hvad de selv gøre hver eneste Dag, er det en forskrækkelig Forbrydelse. Man saar hver Dag gennem sin Presse og paa Møder det giftigste Had mod andre Samfundsklasser, og saa bliver man, naar man ryger sammen i Konflikt, forbavset over, at man saa ikke møder lutter Kærlighed, Imødekommen og Hensynsfuldhed. Man citerer saa, det se vi i „Social-Demokraten“, Biblen og Bibelsprog for dog at gøre dem; der ere deres Modstandere, begribelig, hvorledes de ere komne ind paa en gal Vej. Men det ligger ganske simpelthen i, at vi Mennesker ere nu en Gang ikke bedre end, at naar vi blive rigtig ilde behandlede, saa bide vi fra os. Det gøre Socialdemokraterne ogsaa, og de have sat en Ære i at gøre det, men saa maa man da heller ikke undre sig over, at naar man saar Storm, høster man Hvirvelvind, og ikke undre sig over, at Kampen bliver bitrere og mere hensynsløs, end den vilde være bleven, naar de ikke til daglig Brug førte et saa ophidsende og hadefuldt Sprog, som de gøre. Det gaar i Krigen saaledes, at hvis man ikke kan blive enig om noget som Genfer-Konventionen eller Haager-Konferencen eller lignende gode Ting — de kunne endda være svage nok — men skyder med forgiftede Pile, forgiftede Brøndene og dyppe Pilene i Gift, saa svares der med de samme Vaaben. Desværre synes det jo, som om Englænderne ogsaa ville anvende den Slags Vaaben mod Folk, der ikke bruge forgiftede Vaaben, men de, der selv gøre det, have ingen Ret til at beklage sig. Socialdemokraterne maa se at lære, hvad de udsætte sig for ved det Sprog, der føres til daglig Brug og ved det systematiske Had, de søge at vække til Arbejdsgiverne eller til andre, som de komme paa Kant med. Naar det kommer

til Stykket, ere de vel heller ikke saa stærke, at de kunne slaa alle andre Samfundsklasser ned, skønt de maaske havde ventet sig det, da de marcherede frem med deres Batailloner, taktfast im Reih' und Glied, i sluttede Geledder. Men de maa tage Skade for Hjemgæld, og Arbejderklassen kommer til at lide under Socialdemokratens uheldige daglige Kampmaade. Naar de altid appellere til Arbejdernes Selvstændighedsfølelse og Æresfølelse, saa maa de huske, at andre Samfundsklasser ere maaske meget mindre, men dog noget i Besiddelse af samme Egenskaber og ønske at værne om dem, og saadan daglig Forfølgelse, som man er Genstand for fra Socialdemokratens Side, kan sandelig ikke vække gode Følelser paa anden Side, naar man slaar fra sig, naar det kommer til Kamp.

For øvrigt vil jeg sige, at disse Raab, som man hørte, jeg kan vel sige fra næsten skørhovedede Mennesker paa, at Staten skulde skride ind og give Love, der kunde forhindre Strejker og Lockouter, vel nu endelig maa forstumme, thi de forskellige Ordførere have jo udtalt, at der selvfølgelig ikke kunde være Tale om, at disse Spørgsmaal være saaledes modne, at Lovgivningsmagten kunde iværksætte Tvangsforanstaltninger. Om man en Gang kan komme dertil, bliver sin Sag, men det forudsætter et Organisationsarbejde, som griber ind i en Mængde Forhold. Saaledes som Forholdene nu ere, hvor man gerne kan sige, at Samfundsklassernes Organisation kun er i sin Vorden, og hvor Arbejdsgiverne for deres Vedkommende nu ved Lockouten for første Gang har befundet sig i en virkelig Kamporganisation, er der en meget lang Vej at gaa, inden man kan komme til saadanne Forhold, at der kan gives organisatoriske Tvangslove paa dette Omraade, som kunne forhindre en Gentagelse af slige Kampe. Jeg tror, at alle forstandige Mennesker i Politikken ere enige derom, og saa kan man jo gerne tage sig det let, hvad der ellers bliver sagt, Om der kan arbejdes paa at komme til saadanne Foranstaltninger, at man gradvis kan komme til at forhindre saadanne Kalamiteter, bliver en helt anden Sag, i saa Henseende er jeg ganske enig med det ærede Medlem for Møen (Bojsen) i de Udtalelser, han fremkom med, men det Point er heldigvis overvundet, hvor man raabte op om, at Rigsdagen skulde indkaldes og give Love paa dette Omraade. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.